

**Tự chuẩn bị sẵn sàng cho sự hiện đến của Chúa
bằng cách có nếp sống phấn hưng và sự lao tác chân dất**

Đọc Kinh văn: 2 Cô. 4:16-18; Gi. 21:15-17

- I. Để tự chuẩn bị sẵn sàng cho sự hiện đến của Chúa, chúng ta cần duy trì chiến thắng của mình bằng cách có nếp sống phấn hưng, một nếp sống được đổi mới mỗi ngày (2 Cô. 4:16-18); sự đổi mới này phải được làm cho tươi mới mỗi sáng (Mat. 13:43; Lu. 1:78-79; Châm. 4:18; Quan. 5:31):**
- A. Chúng ta phải vui hưởng Chúa vào sáng sớm để có một khởi đầu mới mỗi ngày—Thi. 119:147-148.
 - B. Mỗi sáng, chúng ta nên để cho Chúa Jesus, Mặt Trời của chúng ta, mọc lên trong chúng ta hầu chúng ta có thể được đổi mới—Lu. 1:78-79; Mal. 4:2; Quan. 5:31:
 - 1. Sáng sớm, chúng ta nên trỗi dậy để tương giao với Chúa và chúng ta có thể cầu nguyện: “Chúa ơi, cảm tạ Ngài vì một khởi đầu mới; nguyện ngày này sẽ là một ngày đáng nhớ trong đời con”; đây là điều chúng ta gọi là phấn hưng mỗi sáng.
 - 2. Mỗi sáng, chúng ta nên dâng Christ là của lễ thiêu và của lễ hòa bình, dựa trên việc Ngài là của lễ chuộc tội của chúng ta, để chúng ta có thể có một khởi đầu mới; không những chúng ta làm điều này mỗi ngày mà chúng ta còn phải làm với sự ngọt ngào và chiều sâu—Lê. 6:12-13.
 - 3. Nhận Christ là của lễ thiêu mỗi sáng là nhận Ngài là Đấng sống một đời sống tuyệt đối vì sự thỏa mãn của Đức Chúa Trời và là sự sống làm cho chúng ta có thể sống một đời sống như vậy—1:9; 6:12-13; Gi. 5:19, 30; 6:38; 7:18; 8:29.
 - C. Để có một nếp sống được phấn hưng, chúng ta phải là những người yêu Chúa đến cực điểm và sống cho Ngài với mục tiêu hằng ngày là có sự vui hưởng và đạt được Christ cách đầy trọn nhất—1 Cô. 2:9; 2 Cô. 5:14-15; Phil. 3:14.
 - D. Chúng ta phải là những người sống đời sống bàn thờ và lều trại—Sáng. 12:7-8; 13:3-4, 18:
 - 1. Đức Chúa Trời hiện ra với chúng ta dẫn đến việc chúng ta dâng mình, khiến chúng ta xây bàn thờ; bàn thờ là để thờ phượng Đức Chúa Trời bằng cách dâng tất cả những gì chúng ta là và có cho Đức Chúa Trời vì mục đích của Ngài; xây bàn thờ có nghĩa là đời sống của chúng ta là dành cho Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời là sự sống của chúng ta, và ý nghĩa của đời sống chúng ta là Đức Chúa Trời—8:20-21a; Xuất. 29:18-22.
 - 2. Sống đời sống lều trại là chúng ta tuyên bố rằng chúng ta là khách lạ và kiều dân trên đất, những người đang tìm kiếm một quê hương tốt hơn và háo hức trông đợi thành phố được Đức Chúa Trời xây dựng, Giê-ru-sa-lem Mới—Hê. 11:9-10, 13, 16.
 - E. Phấn hưng để được đổi mới mỗi ngày là có sự biến đổi tươi mới mỗi ngày; nếu cứ ở trong sự biến đổi này suốt cuộc đời mình, chúng ta sẽ lớn lên trong sự sống của Chúa cho đến khi trưởng thành—La. 12:2; 2 Cô. 3:18; Hê. 6:1a.
 - F. Chúng ta được đổi mới mỗi ngày qua 4 điều: thập tự giá (2 Cô. 4:10-12, 16-18); Thánh Linh mà bởi đó chúng ta được tái dựng, tái tạo, và tái lập bằng sự sống thần thượng (Tít 3:5); linh hòa quyện của chúng ta (Êph. 4:23); và lời thánh của Đức Chúa Trời (5:26).

- G. Chúng ta cần đến bàn Chúa trong sự mới mẻ (Mat. 26:29); Chúa không bao giờ nhận bàn cũ; chúng ta cần được đổi mới bằng cách học tập nói: “Con xin lỗi, hãy tha thứ cho con.”
- H. Đang khi ở giữa sự chịu khổ, chúng ta cần nhận những niềm trắc ẩn mới của Chúa mỗi sáng để chúng ta có thể kinh nghiệm sự đổi mới của Ngài; nếu không, chúng ta sẽ vẫn như vậy và sự chịu khổ mà chúng ta trải qua sẽ là vô ích—Ca. 3:22-24; 2 Cô. 4:16-18.

II. Để tự chuẩn bị sẵn sàng cho sự hiện đến của Chúa, chúng ta cần duy trì chiến thắng của mình bằng cách tham dự vào chức vụ thuộc trời của Đấng Christ để nuôi chiên con của Ngài và chăn chiên của Ngài hầu chăm sóc bầy của Đức Chúa Trời, tức là Hội thánh dẫn đến Thân thể Đấng Christ—Gi. 21:15-17; 1 Phi. 2:25; 5:1-4; Hê. 13:20-21:

- A. Chúng ta cần chăn dắt người khác theo gương mẫu của Chúa Jesus trong chức vụ của Ngài để thực hiện gia tể đời đời của Đức Chúa Trời—Mat. 9:36; Gi. 10:11; Hê. 13:20; 1 Pet. 5:4:
 - 1. Việc chúng ta không có tình yêu và lòng tha thứ của Cha cùng sự chăn dắt và linh tìm kiếm của Đấng cứu rỗi là nguyên nhân khiến chúng ta son sẻ—Lu. 15:1-24.
 - 2. Chúng ta cần ẵm ấp người khác (để làm cho họ vui, làm cho họ cảm thấy dễ chịu và thoải mái) trong nhân tính của Jesus (Mat. 9:10; Lu. 7:34); chúng ta cần nuôi dưỡng người khác (cho họ ăn Christ bao-hàm-tất-cả trong chức vụ của Ngài trong ba giai đoạn) trong thần tính của Christ (Mat. 24:45-47).
 - 3. Christ phải trải qua Sa-ma-ri, cố ý đi vòng qua Si-kha để đạt được một người nữ vô đạo đức, ẵm ấp bà bằng cách xin bà cho Ngài nước uống hầu nuôi dưỡng bà bằng Đức Chúa Trời Tam Nhất tuôn chảy là sông nước sự sống—Gi. 4:3-14.
 - 4. Là Đấng không có tội, Ngài không định tội người nữ ngoại tình nhưng ẵm ấp bà để tha thứ các tội phạm của bà về mặt pháp lí và giải thoát bà khỏi các tội phạm về mặt hữu cơ (8:1-11, 32, 36); điều ý nghĩa nữa là người đầu tiên được Christ cứu qua sự đóng đinh của Ngài là một tên cướp bị kết án tử hình (Lu. 23:42-43).
 - 5. Chúa đi đến Giê-ri-cô chỉ để thăm viếng và đạt được một người, người thu thuế trưởng, và sự rao giảng của Ngài là một sự chăn dắt (19:1-10); Ngài cũng ẵm ấp các bậc phụ huynh bằng cách đặt tay trên con cái họ (Mat. 19:13-15).
 - 6. Khi chăm sóc các Hội thánh là các giá đèn vàng, Chúa thăng thiên là “Đấng Christ bước đi” và “Linh phát ngôn”; bằng cách bước đi giữa các Hội thánh, Ngài biết được tình trạng của mỗi Hội thánh, và sau đó theo những gì Ngài thấy, Ngài phát ngôn với chúng ta để tất cả thánh đồ trong các Hội thánh có thể được biến đổi theo cách trao đổi chất và hữu cơ nhằm mục đích làm cho họ trở thành những người đắc thắng của Ngài—Khải. 1:12-13; 2:1, 7.
- B. Chúng ta cần chăn dắt người khác theo gương mẫu của sứ đồ Phao-lô, người đã chăn dắt thánh đồ như một người mẹ nuôi dưỡng và người cha khuyên lơn để chăm sóc bầy của Đức Chúa Trời—1 Tê. 2:7-8, 11-12; 1 Ti. 1:16; Công. 20:28:
 - 1. Phao-lô chăn dắt các thánh đồ tại Ê-phê-sô bằng cách dạy họ “cách công khai hoặc từ nhà này sang nhà khác” (c. 20), và bằng cách khuyên răn từng thánh đồ trong nước mắt suốt ba năm (cc. 31, 19), giải bày cho họ toàn bộ quyết nghị của Đức Chúa Trời (c. 27).

2. Phao-lô có mối quan tâm thân mật đến tín đồ (2 Cô. 7:2-7; Plm. 7, 12), và ông xuống đến mức của người yếu đuối để có thể đạt được họ (2 Cô. 11:28-29; 1 Cô. 9:22; đc. Mat. 12:20).
3. Phao-lô sẵn lòng hao phí những gì ông có, chỉ về tài sản của ông, và hao phí những gì ông là, chỉ về bản thể của ông, vì có thánh đồ (2 Cô. 12:15); ông là một của lễ rưới rượu, làm một với Christ là người sản xuất rượu, hi sinh chính mình để người khác được vui hưởng Christ (Phil. 2:17; Quan. 9:13; Êph. 3:2).
4. Phao-lô bước đi bởi Linh để tôn trọng Đức Chúa Trời hầu cho ông có thể cung ứng Linh để tôn trọng con người—2 Cô. 3:3, 6, 8; Ga. 5:16, 25; Quan. 9:9.
5. Trong sự dạy dỗ của mình, Phao-lô chỉ ra rằng Hội thánh là nhà để trưởng dưỡng người ta, là bệnh viện để chữa lành và khôi phục họ, và là trường học để dạy dỗ và gây dựng họ—Êph. 2:19; 1 Tê. 5:14; 1 Cô. 14:31.
6. Phao-lô cho thấy rằng tình yêu là phương cách vô cùng tuyệt diệu để chúng ta là bất cứ điều gì và làm bất cứ điều gì hầu xây dựng Thân thể Đấng Christ; tình yêu thắng thế—8:1; 12:31; 13:4-8a; Êph. 1:4; 3:17; 4:2, 15-16; 5:2; 6:24; Khải. 2:4-5; Cól. 1:18b; 1 Tê. 1:3.